ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΕΚΔΙΚΗΣΗ

Τοῦ Γκὺ ντὲ Μωπασσὰν

Ἡ χήρα τοῦ Πάολο Σαβερίνι ζοῦσε μόνη μὲ τὸ γυιό της σ' ἕνα φτωχοσπιτο, κοντὰ στὰ τείχη τοῦ Βονιφάτσιο.

Ζοῦσε μόνη μὲ τὸ γυιό της τὸν Ἀντώνη καὶ τὴ Σεμιλάντα, μιὰ μεγάλη κι' ἀδύνατη σκύλλα κυνηγιάρικια μ' ἄσπρο σκληρὸ τρίχωμα.

Περνοῦσαν ἥσυχα ὡς ἕνα βράδυ ποὺ ὕστερα ἀπὸ μιὰ φιλονεικία ὁ Νικόλας Ραβολάττι, σκότωσε προδοτικά, μὲ τὸ στιλέτο του τὸν Ἀντώνη.

Δὲν ἔκλαψε ἡ γρηὰ μάννα σὰν τῆς ἔφεραν σκοτωμένο τὸ γυιό της, δὲν θρήνησε. Στάθηκε μόνο ἀκίνητη κι' σηκώνοντας ἀργὰ τὸ κοκκαλιάρικο χέρι της, ὁρκίστηκε νὰ ἐκδικηθῆ.

Κανένα δὲν θέλησε κοντά της, κι' ὅλη τὴ νύχτα ἔκλαιγε μαζὺ μὲ τὴ Σεμιλάντα τὸν κοιμένο γυιό της.

Ὁ νειὸς ἀνάσκελα, φορῶντας ἀκόμα τὸ χοντρό του σάκκο, τουπημένο καὶ ξεσκισμένο, ἔμοιαζε σὰν νὰ κοιμᾶται. Μόνο τὰ αἵματα, στὸ πουκάμισο, στὰ χέρια, στὸ πρόσωπό του, παντοῦ ἔδειχναν πῶς εἶταν σκοτωμένος,

. . . . . .

Ἔπαψ' ἡ σκύλλα τὰ οὐρλιαχτά.. Κι' ἄρχισε ἡ μάννα νὰ μιλεῖ στὸ γυιό της :

— «Πήγαινε, πήγαινε, θὰ σ' ἐκδικήσω, παλληκάρι μου, παιδί μου, δυστυχισμένο μου παιδί. Κοιμήσου, κοιμήσου... θὰ ἐκδικηθῆς ἀκοῦς ; Ἐνὼ στο λέω ἡ μάννα σου. Καὶ ξέρεις πὼς ὅτι λέω τὸ κάνω.»

Κι' ἔσκυψε σιγὰ σιγά, καὶ κόλλησε τὰ κρύα χείλια της στὰ νεκρὰ μάτια τοῦ γυιοῦ της.

***

Τὸν ἔθαψαν τὴν ἄλλη μέρα τὸν Ἀντώνη Σαβερίνι καὶ σὲ λίγοξεχάστηκε κι' αὐτος στὸ Βονιφάτσιο.

Δὲν ὑπῆρχε ἀδελφὸς ἢ ἄλλος κοντινὸς συγγενὴς γιὰ νὰ πάρη πίσω τὸ αἷμα του, μονο ἡ γρηὰ μάννα εἶχε νὰ σκεφτῆ γι' αὐτό.

Στὴν ἀντικρυνὴ παραλία φανόταν ἕνα λευκὸ σημεῖο, ἕνα μικρὸ χωριὸ τῆς Σαρδένιας, τὸ Λογκοσάρδο, καταφύγιο τῶν Κορσικανῶν ληστοπειρατῶν. Ἐκεῖ εἶχε καταφύγει κι' ὁ Νικόλας Ραβολάττι, ὁ φονιᾶς τοῦ παιδιοῦ της.

Γι' αὐτο ὅλη τὴ μέρα, ἡ γρηὰ καθισμένη στὸ παραθυρο κύτταγε μὲ τὴ β ε ν ε έ τ α (ἐκδίκηση) παντα στὸ νεῦ της.

Πῶς θὰ μποροῦσε νὰ ἐκδικηθῆ;Μόνη, χωρὶς β ηθο, ὁρωστη ;.

Εἶχε ὅμως ὁρκιστῆ καὶ δὲν μποροῦσε νὰ τὸ ξεχάση, οὔτε νὰ περιμένη.

Τι νἄκανε ;Νύχτες ὁλόκληρες ἔμενε ἄγρυπνη χωρὶς νὰ βρίσκει ἀναπαψη κι' ἡσυχία.

Προσσπαθοῦσε νο βρῆ....

Ἡ Σεμιλάντα κοιμότανε κουλουριασμένη στὰ πόδια της καὶ κάποτε σηκώνοντας τὸ κεφάλι της οὐρλιαζε λυπητερά. Ἀπο τότε ποὺ σκοτωθηκε ὁ Ἀντώνης συχνὰ φώναζε ἔτσι σὰ νὰ τον ζητοῦσε, σὰ νἄχε ὁρατήση τὴ θύμησή του ἄσβεστη μὲς στὴν καρδιά της.

Ἡ γρηὰ καθισμένη στο παράθυρο κοιτοῦσε...

Μιὰ νύχτα ξιφνικὰ ἐνῷ ἡ Σεμιλαντα οὐρλιαζε μιὰ σκέψη ἄγρια, ἐκδικητικὴ ἦρθε στὴ μάννα. Ὤ; τὸ πρωῖ τὴ δούλεψε στο μυαλό της καὶ τὸ πρωῖ εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασή της.

Το πρωῖ ἀναπλόγισε ἕνα ξεπατωμενο βαρέλι ποῦχε στὴν αὐλή, τὸ στερέωσε στὴ γῆ μὲ πέτρες κι' ἔδεσε κεῖ τὴ Σεμιλάντα.

Ἕνα μερόνυχτο οὐρλιαζε ἡ σκύλλα κι' ἡ γρηὰ καθόταν στὸ παράθυρο μὲ τὸ μάτι στὸ Λογκοσάρδο... ἐκεῖ ἦταν ὁ δολοφόνος !

Τὸ ἄλλο πρωῖ ἔδωσε στὴ σκύλλα της μιὰ κοῦπα νερό. Φαῖ καὶ ψωμί, καθόλου !

Δυὸ μέρες ἀκόμη τὴν ἄφησε νηστική, μόνο μὲ νερό.

Ἔπειτα ἡ γρηα Σαβερίνι, ἀγόρασε δυο δεμάτια ἄχυρα, πῆρε μιὰ παλιὰ φορεσιὰ τοῦ ἄντρα της, τὴν γέμισε κι' ἔκαμε ἔτσι ἕνα ἀχυρένιο ἀντρείκελλο.

Ἔμπηξε τέλος ἕνα στύλο μπρὸς στὸ βαρέλι τῆς Σεμιλάντας καὶ ἔδεσε κεῖ τὸν αὐτοσχέδιο ἄνθρωπο. Τότε ἡ γρηά, πῆρε ἕνα κομμάτι λουκάνικο καὶ το ἄφησε κοντὰ στὴ φωλιὰ τῆς σκύλλας.

Ἡ Σεμιλάντα τρελλὴ ἀπο τὴν πεῖνα, πηδοῦσε κι' οὐρλιαζε μὲ τὰ μάτια κολλημένα στο λουκάνικο.

Πῆρε, τότε το λουκάνικο ἡ γρηὰ κι' ἀφοῦ τῶδεσε καλά, τὸ τύλιξε στο λαιμό του ἀντρείκελλου κ' ἔλυσε τὴ σκύλλα.

Μ' ἕνα τρομερὸ πήδημα τὸ ζῶο ἔφτασε τὸ λαιμο τοῦ ἀντρείκελλου κι' ἄρχισε νὰ δαγκάνη ἄγρια... Ἄρπαξε ἕνα κομμάτι καὶ ξαναπηδοῦσε ξεσχίζοντάς του μὲ μεγάλες δαγκωματιὲς τὸ πρόσωπο.

Ἀφωνη κι' ἀκίνητη ἡ γρηὰ τὴν ἔβλεπε. Ἔπειτα τὴν ξαναδεσε καὶ τὴν ἄφησε νηστικὴ δυὸ μέρες, ξαναρχίζοντας παλι τὸ παράδοξο αὐτὸ γυμνασμα.

Σὲ τρεῖς ἡμνες,συνείθισε τὴ Σεμιλάντα σ' αὐτὲς τις ἐφόδους

Δεν τὴν ἔδενε τώρα, μα μ' ἕνα κίνημα τὴν ὁρμχνε στὸ ἀντρείκελλο. Την εἶχε μάθει νὰ τὸ ξεσκίζη χωρὶς νἄχη τροφὴ ἀπάνω.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ—ΑΣΤΕΙΑ

Γιατὶ περνοῦσε

Ἕνας ἠθοποιὸς παρουσιάζεται σ' ἕνα θιασάρχη καὶ τοῦ ζητάει νὰ τὸν προλάβη στὸν θίασο. Ὁ διευθυντὴς τὸν βλέπει καλὰ καλὰ καὶ θυμᾶται ὅτι κάποτε τὸν ξανάδε σ' ἄλλον θίασον παριστάνοντα :

— Νὰ σοῦ εἰτῶ, τοῦ λέει, δὲν ἤσουν μὲ τὸν θίασο ποὺ ἔπαιζε πέρυσι στὰς Πάτρας ;

— Μάλισα.

— Εἶχες χάλια τότε ! Ἕνα βράδυ ἤρθα στὸ θέατρο καὶ εἶδα τὸ κοινον νὰ σοῦ ρίχνη ντομάτες.

— Μὰ ξέρετε τὶ τρέχει ; Δὲν εἶμαι καὶ τόσο κακός... τὸ ἔκανα τότε ἐπίτηδες.

— Τὶ θὰ εἰτῆ ἐπίτηδες ; ἐπίτηδες γιὰ νὰ σοῦ πετοῦν ντομάτες ;

— Βέβαια ὁ διευθυντής μας δὲν μᾶς ἐπλήρωνε, δὲν εἶχα λεπτὸ οὔτε γιὰ νὰ φτιγῶ. Ἂν ἔπαιζα καλά, θὰ μ' ἔχειροκροτοῦσαν καὶ τὰ χειροκροτηματα, δὲν χορταίνουν. Ἔπαιζα, λοιπόν, ἐλεεινά, μοῦ ἔρριχναν ντομάτες καὶ ἔτσι τυλίχιστον ἐξασφάλιζα τὸ φαγί μου !..

***

Ἐκ κληρονομίας

— Κύτταξε τὶ ὡραῖα μαλλιὰ ποῦχει αὐτὴ ἡ κόρη.

— Το ξέρω, τὰ ἐκληρονόμησε ἀπὸ τὸν πατέρα της.

— Κ' ἐκεῖνος εἶχεν ἔτσι ὡραῖα μαλλιά...

— Ὄχι, ἀδερφέ, εἶταν μπαρμπέρης !...

***

Ἀμεριχανικοὶ ἐξωφρενισμοὶ

Μυθώδης εἶνε ἡ ἐπιδεικνυομένη πολυτέλεια τῶν βαθυπλούτων ἀμεριχανῶν ὁσάκις δίδουν χοροὺς ἢ γεύματα. Σ' ἕνα χορο ποῦδωσε τὸ παρελθὸν ἔτος στὴ Νέα Υόρκη κάποιος ἑκατομμυριοῦχος τραπεζίτης, ὁλόκληροι οἱ τοῖχοι τῶν αἰθουσῶν ἦταν ἐπιστωμμένοι μὲ ρόδια ! Πρὸς τοῦτο ἐδαπανήθησαν δεκακισχίλια δολλάρια, δηλαδὴ περὶ τὰς ἑβδομήκοντα ἢ ὀγδοήκοντα χιλιάδων δραχμῶν ! Ἄλλοτε πάλι σὲ κάποιο γεῦμα τὰ μενοῦ τῶν φαγητῶν ἦταν ἐξηοτημένα ἀπὸ χουσὲς καὶ ἀδαμαντ κόλλητες ἀλυσσιδίτσες. Ἑκάστη ἐξ αὐτῶν ἄξιζε χίλια δολλάρια, οἱ συνδετημόνες δὲ ἀνήρχοντο εἰς τριάκοντα δύο τὸν ἀριθμόν !...

***

Ο Αἰδεσιμώτατος ἀπέθανε !

Ὁ παπᾶς ἑνὸς χωριοῦ τῆς Ἰρλανδίας, ὁ ὁποῖος εἶταν καὶ πολὺ λαοφιλής, ἀρρώστησε ἐξαφνα βαρειά. Ὅλοι οἱ κατοικοι ἔτρεχαν κάθε στιγμὴ νὰ ρωτήσουν γιὰ τὴν κατοστασι του. Ὅταν τέλος ἔφθασε στὰ ἔσχατα οἱ γωρικοὶ ἀπεφάσισαν νὰ ἀναρτοῦν κάθε ὥρα ἰατρικὸν δελτίον στὴν πόρτα του. Τὰ ἰατρικὰ αὐτὰ δελτία εἶχαν ὡς ἑξῆς :

Ὥρα 9 μ.μ. Ὁ αἰδεσιμώτατος εἶνε ἑτοιμοθάνατος !

Ὥρα 10 μ.μ. Ἔχασε τὰς αἰσθήσεις του !

Ὥρα 11 μ.μ. Ἄρχισε ἡ ἀγωνία !

Μεσάνυχτα. Ὁ αἰδεσιμώτατος πέθανε !

Κατὰ τὸ πρωῖ ἕνα χαμίνι, πέρασε ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ παππᾶ, διαβασε τὸ τελευταῖο δελτίο καὶ πρόσθεσε ἀπὸ κάτω μὲ κιμωλία !

Ὥρα 5 π.μ. Μεγάλη ἀνησυχία στὸν Παράδεισο. Ὁ αἰδεσιμώτατος δὲν ἔφτασε ἀκόμη !...

του, κι' ἔπειτα τῆς ἔδινε τὴν ἀποιθή της, τὸ ψημένο λουκανικο.

Μόλις ἔλεπε τὸ ἀντρείκελλο ἡ Σεμιλάντα ἀγρίευε καὶ γύριζε πρὸς τὴν κυρία της.

— Πιάστο ! τῆς φώναζε κείνη δείχνοντας τὸ λαιμό.

Ὅταν ἔκρινε πῶς ἦταν καιρὸς ἡ γρηὰ Σαβερίνι πῆγε νὰ ξεμολογηθῆ καὶ νὰ κοινωνήση.

Νεύθηκε ἔπειτα ἀνδρικὰ σὰν νέος ψυχρᾶς καὶ συμφώνησε μ' ἕνα ἱερέα νὰ τὴν περάση μὲ τὴ Σεμιλάντα στὸ Λογκοσάρδο.

Ὅταν ἔφτασαν ἐκεῖ, ρώτησε σ' ἕνα ψωμᾶ ποὺ μένει ὁ Νικόλας καὶ τὴν ὡδήγησαν σ' ἕνα μικρὸ ξυλουργεῖο.

Σταμάτησε ἡ γρηὰ τὴν πόρτα καὶ φώναξε :

— Ἐ ! Νικολα !

Μόλις ὁ Ραβολάττι πρόβαλε, ἀπόλυσε τὴ Σεμιλάντα φωνάζοντας.

— «Ἔμπρός, Σεμιλάντα, πιαστον !»

Το ζῶο λυσσασμένο ἀπὸ τὴν πεῖνα ὥρμησε στὸ λαιμό του.

Ὁ Νικόλας ὀπισθοχώρησε καὶ κυλίστηκε κατὰ γῆς.

Τιναχτηκε λίγο κι' ἔπειτα ἔμεινε ἀκίνητος ἐνῶ ἡ Σεμιλάντα καταξέσχιζε το λαιμό του.

. . . . . .

Δυὸ γείτονες, καθισμένοι στὴ πόρτα τους, θυμήθηκαν τὴν ἄλλη μέρα, ὅτι εἶχαν δῆ ἕνα γέρο μὲ ἐὸ σκύλλο του να φεύγουν ἀπὸ τὸ μεγαζύ..

Ἡ γρηὰ γύρισε στὸ σπίτι της εὐχαριστημένη, καὶ μόλις κείνη τὴ νύχτα κοιμήθηκε ἥσυχα !

Μετφρ. Στ. Μαρκου